

בעזרה"ת צ'ון תורני שכונ'י א-ת-ל-ה ש-ל-ה ת-נ-ד-ה

גליון 737

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

31 פסוקים בלבד מקדישה התורה לבריאת העולם, בספר בראשית. החל מהשבוע, בפרשת "תרומה", מוקדשים 450 פסוקים לבניית המשכן במדבר. מדובר בהוראות מפורטות ומדוקדקות של בנייה, הכנה, תפירה והקמה. למה הקוסמוס כולו מתואר בקצרה? למה המשכן, האוהל שהיה המרכז לעבודה הדתית-רוחנית במדבר, מתואר באריכות?

פנתח האהל

שולחנו של רבי אריה לייב, הידוע בכינויו ה"סבא משפולי", ראה סכומי עתק מדי יום ביומו. מאות יהודים שבאו לקבל ברכה, עצה, או מעט אידישקייט, חפצו מאוד ליהנות את הצדיק במתת-יד, והותירו על שולחנו פדיון נפש. ה"סבא" היה ידוע במידת הצדקה הגדולה שעשה, וכל אימת שהיו ברשותו מעות היה מפזר הון רב. ההסדר היה קבוע: אלו הזקוקים לישועות נתנו מעות, ואלו הזקוקים למעות ניגשו לצדיק לקבל מידו את אשר חסר להם. באחד הימים ניגשו קבוצה ממקורביו של ה"סבא" וקבלו באוזניו: בין הבאים לבקש ממך צדקה, ישנם נגבים שפלים שלא בוחלים לשלוח ידם בממון הזולת. אין מן הראוי שהרבי יקרב אותם ויעניק להם ממון. ה"סבא משפולי" שמע וחייד: "חושבים הנכם שאינני יודע מי מגיע אלי ומה מעשיו? אסביר לכם פשרם של דברים. יש יהודים שזקוקים לישועה למעלה מדרך הטבע, לאחר שניסו להתפלל ולא עלתה בידם הם באים אלי, מפרישים הם מהונם בכדי שאתפלל עליהם ואפעל עבורם ישועה. ברם, לא תמיד שערי שמים פתוחים לתפילות, והקב"ה לפעמים מסרב להיענות לבקשתי. מה אומר ליהודים אלו? "במקרים כאלו", המשיך רבי אריה לייב, "אני משתמש בנגבים שלי. הם מומחים גדולים לפריצת מנעולים, דרכם אני נכנס לשערי רחמים..." רעיון עמוק מסתתר כאן בדבריו של הסבא הקדוש: אדם שמבקש מהקב"ה דבר שלא מגיע לו בדרך הטבע (ישועה בדרך נס), יוכל להתעקש בכדי שמשמים יעניקו לו זאת, באמצעות הוכחה שגם הוא עשה דבר שלא היה צריך לעשות בדרך הטבע (לרחם על גב).

במדרש (תנחומא, אמור) מופיע משפט מדהים: "ויקחו תרומה אין כתיב, אלא ויקחו לי תרומה אותי אתם לוקחים!"... אתה רוצה שהקב"ה, כביכול, - יהיה אצלך; שתוכל לבקש ממנו כרצונך והוא יעשה? "ויקחו לי תרומה". בנתינת התרומה תוכל "לקחת" את ריבונו של עולם לצדך. מתוך מבקשי הצדקה הרבים שאנו פוגשים ביום יום, קשה מאוד לדעת מי נצרך באמת, מי מתעצל להתפרנס כראוי ובמקום "הכנסת כלה" בוחר ב"הכנסה קלה", ולמי אסור כלל להעניק כסף כיון שהוא ישתמש בזה לצרכים אסורים. בכדי לנתב את רצונו לעזור לאנשים - לאלו הזקוקים לעזרתנו באמת, נוכל להשתמש בסכומי הכסף הגדולים יותר עבור מקרים שבהם ברור לנו כשמש שיש כאן עזרה גדולה. מאידך, במקרים שבהם איננו בטוחים, נוכל להסתפק בנתינת קטנה, לא מורגשת, אפילו שקל בודד. הפרוטות הללו יעמדו לצידנו בכל מיני רגעים בחיים שבהם נזדקק לסייעתא דשמיא, הם יעמדו לפני כיסא הכבוד ויבקשו: כשם שהוא העניק למי שלא ראוי, כך אתה, רבש"ע, תעניק לו בלי לבדוק האם הוא ראוי.

שבת שלום שמשון אליעזר פוקס

התורה גם מתארת את הדקדוק בו צריך היה לבנות את המשכן. הפרטים היו מאוד מדויקים, חומרי הגלם היו מאוד יקרים (זהב, כסף וכו') ודרושה הייתה השקעה רבה מצד בני ישראל. השאלה היא מדוע הקדוש ברוך הוא צריך את כל זה? הרי הבורא בוודאי לא זקוק לחומריות, לזהב או לכסף. הוא נמצא בכל מקום, כך שהוא לא צריך שנבנה לו משכן. אז מדוע בכלל הוא נתן לנו את כל הציוויים הללו? התשובה לשאלת הללו נמצאת בתחילת הפרשה, עוד לפני כל התיאורים של המשכן: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". הקדוש ברוך הוא לא רוצה לשכון בתוך המשכן המפואר שנבנה לו, אלא הוא רוצה שנעשה את ההשתדלות שלנו ונעבוד על עצמנו, כך שהוא ישכון בתוך כל אחד מאתנו. התורה לא מתעכבת על תיאור העולם, לשם כך יש ספרי מדע ואלבומי תמונות. התורה מתעכבת על מה האדם אמור לעשות בתוכו.

הקדוש ברוך הוא לא צריך את המשכן, הוא רוצה לשכון בתוכנו. אלא שכדי להגיע לכך, צריכים להתאמץ על ידי פעולות גשמיות כמו בניית המשכן, מתן תרומה והשקעה של כסף וזהב. גם היום כדי להגיע למצב שהקדוש ברוך הוא יוכל לשכון בתוכנו, אנו צריכים לעשות הכנות מתאימות לכך. לנקות את עצמנו מעבירות, לקדש את עצמנו במצוות ולתקן את המידות שלנו, כך שנכין את המקום המתאים לשכינת הקדוש ברוך הוא בתוכנו.

זמני השבת
הדלקת נרות מוצאי שבת
6:06 5:05
גא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
לית: 6:41

אָהַל הַחֵידוּשׁ

שאלה: בגד של ציצית, וכן חוטי הציצית, האם מותר להשליכם לאשפה לאחר שבלו ואין בהם צורך?

תשובה: בברייתא במסכת מגילה (כו:): תנו רבנן, "תשמישי מצוה, נזרקין, תשמישי קדושה, נגנזין". כלומר, דבר שיש בו בעצמותו קדושה (תשמישי קדושה), אסור להשליכו לאשפה, אלא יש לגונזו. אבל דבר שאין בעצמותו קדושה, (תשמישי מצוה), אין חובה לגונזו, ומותר להשליכו לאשפה. לומר, כל אותם הדברים שעושים על ידם מצוה, אבל אין בעצמותם קדושה, הרי הם בכלל "תשמישי מצוה", ומותר להשליכם. ולכן, שופר שהתקלקל, וכן לולב, אחרי ימי הסוכות, מותר להשליכם, ואין צורך לגונזם. אבל דבר שיש בעצמותו קדושה, כגון תפילין ומזוזות, אסור להשליכם אפילו אם נפסלו למצותם, ויש לגונזם.

ומכאן לכאורה שגם הציצית, שהיא "תשמיש מצוה", אין חיוב לגונזה, ומותר להשליכה לאשפה. וכן פסק הרמב"ם ומרן השלחן ערוך (כא) בזו הלשון: חוטי הציצית שנפסקו, יכול לזרוקן לאשפה, מפני שהיא מצוה שאין בגופה קדושה.

ובכל זאת מוסיף מרן השלחן ערוך, שכל זמן שחוטי הציצית עדיין מחוברים לבגד, אסור להשתמש בהם תשמיש של חול, כגון לקשור בהם איזה דבר, משום שיש בזה בזוי מצוה, והרמ"א, הוסיף על דברי מרן השלחן ערוך, שמכל מקום יש אומרים שאין לנהוג בהם מנהג בזיון אפילו אחרי שנפסקו, וסיים את דבריו: "והמחמיר ומדקדק במצוות, תבא עליו ברכה".

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

מדוע נסמכה פרשת משפטים לפרשת תרומה?

כדי לרמוז לאדם שבשביל לתת תרומה ולתת צדקה צריך קודם שהכסף יהיה נקי שהגיע ביושר ולא דרך גניבה וכדו'. וזהו מה שאנו קוראים בהפטרה של תענית ציבור: "שמרו משפט ועשו צדקה" ובעזרת ה' יתקיים גם המשך הפסוק "כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות"

מובא במדרש: למה נסמכה פרשת תרומה לפרשת משפטים?
עונה המדרש: זהו מה שכתוב (תהלים קיט): "עשיתי משפט וצדק". ודברי המדרש הללו טעונים ביאור – כיצד מבאר הפסוק "עשיתי משפט וצדק" את הסמיכות של פרשת תרומה לפרשת משפטים? בהמשך לפסוק "עשיתי משפט וצדק" כתב דוד המלך: "בל תניחני לעושק". ולכאורה לא מובן מה הקשר בין תחילת הפסוק לסיימו.

בספר "דעת סופר" כתב לבאר, שישנם בני אדם המרבים בצדקה מפני שיש להם אופי של רחום וחנון, כי קשה להם לראות אנשים סובלים, ולכן הם מחלקים צדקה לרב. והללו, גם ללא שהתורה הייתה מצוה עלינו לתת צדקה, היו חולקים מהונם עם אחרים. ולעומתם ישנם אנשים שמטבעם הם אכזריים, כך שאם התורה לא הייתה מצוה עלינו לאהוב את הזולת ולנהוג כלפיו ברחמים, היו הללו ששים ושמחים לגרום סבל לאחרים. אילו היו נקלעים למצב שצריך לבצע פסק דין של עיר הנידחת – להרוג את כל יושביה, היו הללו מן הסתם מראשוני המתנדבים... כיצד, אם כן, נוכל לדעת מהו המניע האמתי של אדם הנותן צדקה – היאך נדע אם הוא עושה זאת מאחר שה' ציווה עליו ולא מפאת אופיו הנאצל?

מסתבר מאד שאדם המקיים את כל המצוות – את המצוות הדורשות, כביכול, אכזריות, וגם את המצוות הדורשות, כביכול, רחמנות – אות היא כי הלה מקיים את המצוות לא מפני שזהו טבעו, אלא מפני שה' ציווה עליו, שכן הוא לא נמנע מלקיים את המצוות הדורשות אכזריות, ולא התלהב מהמצוות המתאימות לרחמנות. ועל כך אומר דוד המלך: "עשיתי משפט וצדק", כלומר עשיתי גם משפט, אלו הן המצוות שהן בבחינת דין, וגם צדק, כלומר מצוות שהן בבחינת צדקה וחסד. אם כן מוכח שלא פעלתי על פי הטבע שלי, אלא מתוך רצון לקיים את דבריך, ולפיכך "בל תניחני לעשק", שלא יאמרו עלי שאני אכזרי או רחמן, וקיימתי רק את המצוות שהאופי שלי רודף אחריהן.

ועל פי זה מיישבים היטב דברי המדרש. כוונת השאלה למה נסמכה פרשת תרומה לפרשת משפטים, הייתה להקשות, שאין לכאורה קשר בין השתיים, שהרי פרשת משפטים עוסקת בדינים – ב"משפט", ואלו פרשת תרומה מבססת כלה על מתן תרומות של בני ישראל, ועל כך הוא משיב, כי הפסוק "עשיתי משפט וצדק" מבאר את הקשר, דהיינו כמו שדוד אמר על עצמו שעשה את שני סוגי המצוות, והן יחדיו מעידות על כוונתו לשם שמים, כך עם ישראל, כשהוא מקיים את שני סוגי המצוות, עדות היא לכך שכוונתו לשם שמים.

1. כפתור ולא בבגד?
2. סירה ולא בים?
3. פרח ולא בצומח?
4. איזה אות חסרה בפרשת הארון?
5. איזה אות חסרה בפרשת המנורה?

פירוט מופטים:

1. 4 אבות 4 אמהות כנגד 4 בנים
2. גשם שיורד על אדמה שכבר ירד עליה גשם לרוב.
3. 7090.4

בין הפותרים נכונה תתקיים הגרלה על פרסים, תשובות יתקבלו במייל: 8444774@Gmail.com

אהל המעשה

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי... ועצי שטים"

השעה קרובה לחצות, ממקום מסתורו עוקב התלמיד אחר לימודו המתוק של רבו הנערץ – רבי משה לייב מסאסוב. לפתע פסק הניגון הערב. "מה קרה?" תמה התלמיד בשקט, "מדוע קם הרבי ממקומו בחפזון?" למרבה תדהמתו של התלמיד המסתתר, ראה הוא את רבו הגדול ניגש אל הארון, ושולף מתוכו בגד איכרים מגושם, וכובע שעיר ורחב. הרבי לבש את הבגדים המגושמים, ואף נעל לרגליו מגפיים שחורים וגדולים. הרבי קרב אל הפתח, עטף את זקנו ופאותיו בצעיף עבה, ובידיו אחז הוא גרזן, ובלבוש משונה זה, יצא רבי משה לייב מביתו, והתלמיד אף הוא צעד בעקבותיו, חרישית בחושך השורר בחוץ, אין איש אשר יוכל לזהות את הרבי. בלבשו ובמגפיו נראה הוא כאחד האיכרים. רבי משה לייב פסע בדרכים החשוכות, עד שהגיע אל היער הסמוך לעיירה. כבקי ורגיל הניף הוא את גרזנו על גזעי העצים. "הרבי חוטב עצים!" נדהם התלמיד, אך פליאתו גדלה יותר כאשר ראה כיצד הרבי שלף חבל מכיסו, כרך את ערימת גזרי העצים, ופסע עמם אל מחוץ ליער. והנה עצר הרבי בסמוך לאחד הבתים בפאתי העיירה. היה זה בית דל ומט לנפול. בעדינות נקש הרבי על דלת הבקתה, עד ששמע קול חלוש בוקע מן הבית: "בבקשה להיכנס!" פתח רבי משה לייב את הדלת, ונכנס אל תוך הבקתה הרעועה. מן החלון הציץ התלמיד, ומה שראה בתוך הבית – עורר את רחמיו. העוני זעק מכל פנה, הילדים הקפואים שכבו על הרצפה הקרה, ובפינת החדר היתה אשה ולידה תינוק רך בן ימים ספורים. שניהם היו לבושים בבגדים קלים, ורעדו מקור. אל תוך החדר הדל נכנס רבי משה לייב, הלבוש כאיכר גוי. "שלום לכם!" אמר בקול נעים, "התרצו לקנות ממני גזרי עצים לחימום הבית?" "רוצים אנו בהחלט", ענתה האם, "אך אין בידי פרוטה לשלם על כך!" ענה הרבי בדיבור מגושם, בסגנון האופייני לחוטבי עצים גויים: "כבדה לי החבילה, אין לי כח לשאת אותה, אשאיר אותה כאן, ופעם אחרת תשלמו ליי!" מיד נגש רבי משה לייב אל התנור, השליך לתוכו את גזרי העצים, והדליק את האש. חמימות נעימה החלה להתפשט ברחבי החדר הקר. התלמיד שעקב אחרי המתרחש, היה בטוח שכעת ישוב הרבי לביתו, אך טעה. הרבי לא מיהר לעזוב את הבית האומלל. הוא ניגש אל הכיריים, והכין תבשיל חם למען האם וילדיה. רק לאחר ששבעו כולם, פנה לצאת. במהירות צעד הרבי אל ביתו, פשט מעליו את הבגדים, טמן את הגרזן, והמשיך ללמד באותה נעימה, כאלו מאום לא קרה הלילה... לאחר שנים רבות נודע התלמיד כרבי צבי הירש מזידיטשוב, שהנהיג חסידים רבים. כאשר הסב פעם עם תלמידיו, סיפר להם את סיפורו של הלילה המופלא במחיצתו של רבי משה לייב מסאסוב, וסיים: עליו נאמר בתהלים: "ושבילך במים רבים ועקבותיך לא נודעו" – לאהבת ישראל שפעמה בלבו של הרבי, לא היה שעור וגבול!"

"וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו את כל אשר ציווה ה'..."

שואל הרב לייב חסמן זצ"ל: מהו חכם לב?! הרי כמה שידוע לנו החכמה נמצאת במוח, ומדוע משייכת התורה את החכמה ללב?
והוא מתרץ במתק שפתיו: "חכם מוח" זהו אחד שקנה חכמה - ניתן לומר עליו שהוא חכם אך אין קשר בין חכמתו למעשיו. דוגמת חמור נושא ספרים... נדמיין לעצמנו רופא שיניים האוכל מדי יום ממתקים לרוב... הוא חכם - הוא רופא, אבל מעשיו מעידים שהיא - החכמה, נשארה במוח ולא באה לידי ביטוי במעשה. לעומתו "חכם לב" החכמה מונחת אצלו לא רק בראש אלא גם בלב. היא באה לידי ביטוי במעשים שלו - חכמתו ניכרת.

אישה צעירה נפטרה

והשאירה בעל וחמשה יתומים.

בנוסף לכל הצרות, היא הייתה מרוויחה יפה לפרנסתה והבעל נותר לכדו עם עול הכלכלה. הגיס שלה, הבעל של אחותה,

החליט לעשות מעשה ולצאת למסע גיוס כספים עבורם. הוא טס ללונדון ודפק על פתחי העשירים במאמץ לפתוח את ליבם. הוא הגיע לביתו של עשיר הקהילה שהיה עשיר כקורח אבל קמצן. הוא צלצל באינטרקום, אך הגביר צעק דרכו שהוא לא תורם לצדקה. השנורר התעקש: "תפתח לי את הדלת, אני הגיס של אלוקים!" הגביר נבהל, נתן לו כל מה שביקש ותבע לדעת איך הוא הגיס של אלוקים? "פשוט מאוד, היו שתי אחיות. אחת אני לקחתי ואחת אלוקים לקח..."

מתרים אחד דפק על דלתות הבתים וביקש צדקה. מאחד הבתים נשמעו קולות של בעל ואשה מתווכחים, אך היה חבל לו לפספס את ההזדמנות. הוא נקש על הדלת וציפה לתגובה, אף אחד לא הגיב. הוא ניסה שוב, אבל הנקישות נבלעו ברעש הויכוח. הוא אזר אומץ, פתח מעט את הדלת וקרא פנימה: "שלום, מי כאן בעל הבית?" "באת בזמן", צעק הבעל, "אנחנו בדיוק מתווכחים על השאלה הזאת..."

קצת מאמת

דבר אל-בני ישראל, ויקחו-לי תרומה: מאת כל-איש אשר ידבנו לבו, תקחו את-תרומתי: כתב "בעל הטורים": הפסוק פתח "דבר אל בני ישראל" בלשון פיוס כמו "דברו על לב ירושלים", בשביל שהיה בו חסרון כיס פייסם...

הקשה הגה"צ ר' שמחה זיסל זצ"ל - הסבא מקלם, הנה אחר ביזת מצרים וביזת הים, כל אחד מבני ישראל היה טעון שבעים חמורים לובים בכספם וזהבם של מצרים, וודאי כולם היו עשירים מופלגים, ועשית המשכן לכבוד ולכפרה להם, הלא זה שכר גדול מאד בשבילם שיהיה להם מקום השראת השכינה ביניהם ומקום להתכפר להם עוונותיהם, ומה מבקש מהם הקב"ה למען זה? מחצית השקל ומעט נדבה כל אחד כפי נדבת לבו ורצונו הטוב, היאומן כי יסופר לזה צריך פיוס? הלא אם אחד יתן לחברו עושר רב מאד מאד, ואח"כ יבקש ממנו איזו נדבה קטנה לכבודו ולטובתו, יהיה צריך פיוס? יאמר לו, הנודב מאין כל העושר העצום שיש לי, מידך הוא, ואם לטובתך היית מבקש לשמחה יחשב לי, וכל שכן שאת כבודי וטובתי אתה דורש, כענין שאמר דוד המלך "הלא ממך הכל ומידך נתנו לך". אלא מבואר כאן, מהו כח היצר המעוור עיני חכמים לראות את האמת, ומחזק להם את "כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" ואף כאשר כל הכסף נתון להם מן השמים, קשה להם להוציא ולתת לנדבת המשכן, וצריך על זה פיוס מאת ה'.

ולא זו בלבד, כאשר מדובר בצרכי עולם הזה מוכן אדם לפזר כמה שיותר, ללא חשבון וללא מעצור, ועל דבר שיש בו צורך ולו המועט ביותר, מוכן להוציא טבין ותקילין. אך בנוגע לרוחניות, מתחיל לחשב כמה פעמים אם יש צורך בזה, ומהרהר בליבו אם הכול הוא לשם שמים. אולם ההיפך הוא הנכון - בצורכי מצווה יש לפזר ככל שיותר שהוצאות של מצווה - אין מפסידים מאומה, ואדרבה ככל שיתן יתרבה ממנו ונכסיו. ואילו בהוצאות של עניי עולם הזה יש לקמץ כמה שיותר שהרי בהוצאות אלו - אכן מפסידים, על כן כתוב "ויקחו לי תרומה" ולא ויתנו לי תרומה, שהרי אמרו חז"ל: "כל מזונותיו של אדם קצובים מראש השנה עד ראש השנה חוץ מהוצאות שבתות, והוצאות יום טוב, והוצאות בניו לתלמוד תורה, שאם פחת פוחתים לו ואם הוסיף מוסיפים לו", וכתב הריטב"א ז"ל שלא דווקא הוצאות שבת ויום טוב, אלא הוא הדין לכל הוצאות של מצווה אינם קצובים מראש השנה, ויכול להוציא כמה שרוצה, ואם פוחת פוחתין לו ואם הוסיף מוסיפין לו, אלא שנקטה הגמרא הוצאות שרגילים ושכיחים.

לבריאות ברכה והצלחה סמי בן חילוה הי"ו שמחה בת שרה הי"ו הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי מיד לאחר מנחה
בביכני"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 17:00

בית הכנסת "יעולי בבל"
ני"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30
מנחה - 17:00 ערבית - 17:40

שיעורי תורה אחרי ערבית
יום א' ב' ד' - רב בית הכנסת
הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א

יום ג' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ה' - הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' - הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 19:30

תפילות שבת קודש:
שיר השירים - 16:35 מנחה - 16:45
קבלת שבת - 17:05
שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30
מנחה ב' - 16:30 ערבית - 17:45

שיעורי תורה בשבת:
הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

"עץ חיים היא למחזיקים בה" לזכות להצלחה ולבריאות איתנה

אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאל סאלם בן נגיט ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו

דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילות שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) 17:00
שיעורי תורה אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הגאון ר' אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00